

“тиснути” з цією метою на владу [2]. Все ще стійкий посттоталітарний стереотип неможливості захисту громадянами своїх прав перед державою є одним із факторів, який пояснює “блокування” розвитку громадянського суспільства в Україні.

Питання цивілізованих взаємовідносин влади і суспільства, відмови від зверхнього стилю функціонування влади, традиційного режиму її “закритості”, натомість - підзвітності громадськості та, більш широкої можливості громадянського залучення до процесу прийняття політичних рішень стали як ніколи актуальними [3].

Громадянське суспільство, навіть в контекстах розвинутих демократій не видається фіксованим раз і назавжди досягнутим станом, це - процес, який вимагає суспільно-громадянських зусиль по його підтримці та відтворенню у нових актуальних формах.

Можна зробити висновок, що ідеальна держава більше гарантує соціальні права і менше займається управлінням. Зрозуміло, що це твердження відоме сучасному політичному вченню, політикам, президентам, керівникам держав. Їм відома «формула» ідеальної держави, але розвиток людського суспільства складний, закономірний процес, який вимагає поміркованості і мудрості, як державних діячів так і простих громадян. Сподіваюсь, що наша батьківщина Україна буде ідеальною державою.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Шевчук В. В'ячеслав Липинський – історик, політик та мислитель // Сучасність. – 1992. – № 6.
2. Андрусак Т. Г. Історія політичних і правових вчень.
3. Українське суспільство: 10 років незалежності / За ред. В. Ворони. – К. : ІС НАН України, 2001. – С. 169-183.

Галина БОЙКО

Львівський національний університет імені Івана Франка

СОЦІАЛЬНА МОБІЛЬНІСТЬ ПЕДАГОГА: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Проблема соціальної мобільності є актуальною в умовах сучасного розвитку демократичного суспільства. Це зумовлено

змінюю статусів та адаптацією особистості в певних соціальних умовах освітнього процесу вищої школи.

Мобільність віддзеркалює особливості сучасного етапу розвитку людини й суспільства.

Сучасні дослідники виокремлюють рівні види мобільності: соціальна, академічна, культурна, соціокультурна та професійна.

Широкий перелік обставин та умов, що зумовлюють соціальну мобільність, відображається у комплексній класифікації видів соціальної мобільності, яку визначають як переміщення індивідів, сімей, домашніх господарств, або інших категорій людей всередині або між соціальними верствами в суспільстві [3].

Теоретичний фундамент наукового аналізу соціальної мобільності заклав П. Сорокін.

У працях П. Сорокіна, С. Ліпсета і Р. Бендікса з'явилося поняття «соціальна мобільність», під яким розуміють соціальні інститути (сім'ю, систему освіти, армію, церкву, власність), що забезпечують сходження по соціальній драбині [1, с. 343].

Сучасні тенденції щодо зміни соціокультурного становища вчителя, подальша спеціалізація педагогічної праці, розширення функцій сучасного педагога, необхідність його взаємодії з різними соціальними групами, нестабільність на ринку праці зумовлюють особливе значення соціально-професійної мобільності саме для педагогічних працівників, конкурентні переваги яких пов'язані з психологічною та інструментальною готовністю до самовизначення та самореалізації в соціально-економічних умовах інформаційного суспільства [2, с. 8].

Дослідження соціальної мобільності справедливо називають яскравим прикладом прогресу соціологічної науки. Наукова історія вимірювання індивідуальних траєкторій досягнення певних статусів та структурних змін у розподілі професійних, освітніх чи економічних позицій відображає істотні зміни як у методології отриманих даних, так і способах їх моделювання та концептуалізації.

В особистісному та професійному становленні майбутніх учителів соціально-професійна мобільність виконує такі функції: освітню, соціальну, ціннісно-орієнтаційну, комунікативну, адаптаційну, прогностичну, проєктивно-творчу. Сутнісними характеристиками соціально-професійної мобільності вчителя Н.

Грицькова визначає такі: соціальна активність, адаптивність, креативність, готовність особистості як синтез стійкості та «реактивної» адаптації; здатність відмовитися від шаблону та стереотипу в сприйнятті соціокультурних явищ, гнучкість, толерантність; здатність легко переходити від однієї діяльності до іншої; вміння працювати в команді, здатність передбачати можливі професійні зміни (професійного статусу, характеру й змісту праці, зміни професії та ін.); здатність управляти ресурсами суб'єктності та професійною поведінкою [2, с. 8-9].

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Городяненко В. Г. Соціальна енциклопедія / редкол.: В. Г. Городяненко (уклад); В. І. Термко (кер. видавн. проекту) та ін. – К. : Академвидав, 2008. – 456 с.
2. Грицькова Н. В. Формування соціально-професійної мобільності майбутніх учителів в освітньому просторі вищого навчального закладу : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.04 "теорія і методика професійної освіти" / Грицькова Наталія Вікторівна – Луганськ, 2013. – 20 с.
3. Положення про академічну мобільність студентів [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу : http://osvita.ua/legislation/Vishya_osvita/36037/.

Зоряна ГОНТАР

Львівський державний університет безпеки життєдіяльності

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ В УКРАЇНІ І ЇЇ АДАПТАЦІЇ ДО СТАНДАРТІВ ЄС

Кожна людина повинна мати можливість реалізувати свій соціальний та духовний потенціал, їй мають бути створені належні умови для забезпечення її соціальної і гуманітарної безпеки. Досягти цього можливо лише за умов стабільного соціального і духовного розвитку суспільства.

Потреба реформування соціальної сфери, модернізації системи соціального захисту населення зумовлена, насамперед, ресурсним дефіцитом (фінансово-економічним, управлінським, інституційним,